

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 15.

Sjette Sessions anden Samling.

11te Møde.

Fredagen den 19de Januar.

(forts.)

Philipsen. Det er ikke uden en vis Frygt, at jeg reiser mig for at tage Ordet. — Det er ikke uden Frygt for, at mit Ord, der idag første Gang lyder i denne Sal, ikke skal blive hørt, uagtet jeg skal bestræbe mig for at tale høit og tydeligt. Jeg frygter saa meget mere derfor, som mit Ord vil komme til at staae i Strid med, hvad der er yttret af flere af Rigsdagens meest anseete, meest begavede Talere. Til Berettigelse for denne min Optræden mod saadanne Mænd, for hvis Personlighed og Ansæelse jeg forøvrigt har den største Agtelse, maa det være mig tilladt at fremkomme med den almindelige Bemærkning, at en Mand med en jævn, sund og god Menneffeforstand ofte eller dog undertiden kan være istand til ogsaa i politiske Sager at sælde en rigtigere og sundere Dom end selv de meest skarpsindige Politikere, og det af den simple Grund, at disses Blik ofte svæver ud i en taaget Fremtid, og derfor ikke seer det, som ligger nærmest, hvorimod Manden med den sunde Menneffeforstand maa se det, som ligger nærmest; han er maaskee noget nærshynet, men derfor kan han godt være klarshynet. Jeg troer virkelig saaledes, at mange af de ærede Politikere have seet noget langt ud i en taaget Fremtid, og at derfor ogsaa Tanken er bleven lidt omtaaget. Den Tanke, der ligger til Grund for den her foreslaaede Dagsorden, er mig saaledes aldeles ikke klar; jeg forstaaer den ikke. Den skal dog vist gaae ud paa at støtte Ministeriet; men den udtaler Uenighed med Ministeriet og Ministeriets Ord, thi Ministeriet

gaaer ud, eller vi forudsætte det gaaer ud fra, at Frd. af 26. Juli s. A. er lovlig (Flere Stemmer: nei!) eller lægger det ibetmindste til Grundlag. (Stemmer: nei!) — heller ikke? — det gjør det da til Udgangspunkt for den Fællesforsatning, der skal komme istand — til et Udgangspunkt, — hvorimod denne Dagsorden tydelig tilkjendegiver, at den er ulovlig, at den er et Brud paa Danmarks Riges Grundlov. Det er altsaa en Uenighed. Jeg kan ikke indsee, hvorledes man kan støtte Ministeriet ved at tilkjendegive, at der er Uenighed i dette saa vigtige Punkt. Dersom Rigsdagen havde sagt: vi ville være enige med Ministeriet ogsaa i dette vigtige Punkt, vi ville antage, at der ikke er noget Grundlovsbrud, vi ville antage, at Frd. af 26. Juli er lovlig, saa kan jeg forstaae, at man derved støttede Ministeriet; men det siger man ikke. Man erklærer sig uenig med Ministeriet i dette Punkt, og jeg kan virkelig ikke forstaae, hvorledes dette kan støtte Ministeriet. Jeg skal tillade mig at udtale den faste og bestemte Overbeviisning, som Ministeriets høist ubestemte Erklæring ikke har kunnet rokke, at Rigsdagen ikke paa nogen bedre, sikrere og den værdigere Maade kan støtte det nærværende Ministerium, end netop ved at anlægge Rigsretsaction. Jeg skulde sandelig ikke have yttret en saadan Overbeviisning, dersom jeg ikke kunde anføre mange og vægtige Grunde, hvorpaa jeg støtter den. Det er forøvrigt mit Ønske, at Rigsdagen maa støtte det nærværende Ministerium saaledes, at det maa føle sig stærkt nok til at sprænge det hemmende Baand, der hviler paa det, at det maa føle sig stærkt nok til at overhugge den gordiske Knude, som det forrige Ministerium har bundet, at det maa føle sig stærkt nok til at afrygte den Mare, der tynger